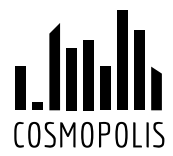

A woman in a vibrant green Victorian-style dress with long puffed sleeves and a high collar, adorned with a green ribbon and a pearl necklace, stands in a cobblestone street. The background features brick buildings, a horse-drawn carriage, and a tree with pink blossoms.

MARKÝZ A JÁ

Ella Quinnová

MARKÝZ A JÁ

Ella Quinnová

Přeložila Jana Drápalíková

Copyright © 2018 by Ella Quinn

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Jana Drápalíková, 2025

Cover photo © KathySG / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-5539-2

*Věnováno mým vnučkám Josephine a Vivienne.
Jste světla mého života.*

*A mému úžasnému manželovi,
který snáší život se spisovatelkou.
Děkuji ti, miláčku.*

PODĚKOVÁNÍ

Každý, kdo se nějak podílí na vydávání knih, ví, že k tomu, aby se kniha dostala z autorovy hlavy na tištěnou nebo digitální stránku, je zapotřebí týmového úsilí. Ráda bych poděkovala svým beta čtenářkám Jenně, Doreen a Margaret za jejich připomínky a návrhy. Svým agentkám, Deidře Knightové a Janně Bonikowski, za to, že mi pomohly promyslet některé části této knihy, a za radu, aby se Charlotte nevzdávala příliš snadno. Jsem si docela jistá, že se to Kenilworthovi nelíbilo, ale co naplat.

Mému skvělému redaktorovi Johnu Scognamigliovi, který má mé knihy rád natolik, že je nasmlouval pro Kensington. Týmu Kensingtonu, Vidě, Jane a Lauren, které odvádějí ohromnou práci při propagaci. A korektorům, kteří najdou všechny ty trapné chyby, které já prostě nikdy nevidím.

Ráda bych také poděkovala milé Tesse Dareové za podnětné nápady. A v neposlední řadě svým čtenářům. Bez vás by nic z toho nemělo cenu. Z celého srdce vám děkuji, že máte mé příběhy rádi!

Mám ráda kontakt se svými čtenáři, takže mě v případě dotazů neváhejte kontaktovat na mých webových stránkách nebo na Facebooku. Tyto odkazy a odkaz na můj newsletter najdete na adrese www.ellaquinnauthor.com.

A teď vzhůru na další knihu!

Ella

KAPITOLA PRVNÍ

Berkeley Square, Mayfair, Londýn, Anglie, květen 1815

Lady Charlotte Carpenterové přeběhl mráz po zádech a bojovala se sílícím pocitem, že bude zvracet. Ruce v rukavicích jí zvlhly.

Ani když se jako dítě bála bouřky, nebyla tak vyděšená. Takhle se musela cítit její sestra Grace a její kamarádka Dotty, když je unesli. Charlotte se roztřeseně nadechla. No... přežily a ona to také zvládne.

Někdo ji hrubě strčil do kočáru, narazila přitom koleny na hranu dveří a málem spadla na podlahu. Naštěstí její pád zbrzdil košík, který měla přes ruku, pak už ji silné ruce popadly a nepříliš jemně s ní smýkly na sedadlo čelem ve směru jízdy.

„Nedělej nám potíže a my ti neublízíme,“ řekl ten hulvát naproti ní.

Se sklopenýma očima přikývla.

Po únosu Grace zajistil Mattheus, hrabě z Worthingtonu, její švagr a poručník, aby Charlotte i její sestra Louisa – tedy vlastně švagrová, ale Charlotte považovala všechny své švagrové za sestry –, která se nedávno vdala, a Augusta, jejich sestra, která byla o tři roky mladší než Charlotte a Louisa, dostaly lekce, jak se chránit a co dělat, kdyby se jim něco takového stalo.

Teď mohla jen doufat, že jí tyto lekce k něčemu budou, a vzpomene si na vše, co se naučila. Jenže to by se místo paniky musela soustředit. Bohužel její mysl po dobu, která jí připadala jako celá věčnost, odmítala spolupracovat. Zavřela oči a soustředila se na to, aby posbírala zbytky svého roztěkaného rozumu.

Postupně se jí začaly vybavovat střípky toho, co se naučila. První, co jí kladli na srdce, bylo nechat bídáky, aby uvěřili, že je pod jejich kontrolou. To je mělo ukolébat, aby si mysleli, že se nepokusí o útěk. Za daných okolností jí to nečinilo problém. *Byla* pod jejich kontrolou. Oba muži byli mnohem silnější než ona, což útěk poněkud komplikovalo.

Za druhé měla provést inventuru toho, co má u sebe a co by jí mohlo pomoci uniknout jejich kontrole. To by jí mělo uklidnit. Na noze měla připevněnou dýku. I když potřebovala ještě hodně tréninku, aby ji dokázala účinně použít. V košíku měla pistoli vyrobenou přímo pro ni – nabitou – i s náhradními náboji a prachem. Bohužel v košíku bylo i její kotě Collette. Mělo ale navlečený postroj a vodítko, jež Charlotte vyrobila. Obě věci by se jí mohly hodit, kdyby musela svůj košík opustit. Pevně sevřela rukama proutěné držadlo.

A třetí částí plánu bylo vymyslet způsob, jak utéct. To by mohlo být trochu obtížnější. Neměla totiž v úmyslu jít dál než přes náměstí do Worthington House, proto u sebe neměla žádné peníze. I kdyby se jí podařilo nějak uniknout těm surovcům, bez prostředků by se daleko nedostala. Na druhou stranu to uměla s koňmi, takže by mohla být schopná zvládnout spřežení, kdyby se jí podařilo ukrást kočár.

Její dech se zklidnil a cítila, že už se trochu víc ovládá. Tedy pokud si nevšimla těch surovců, kteří ji unesli.

Mattův přítel ji a její sestru naučil také odemykat zámky. Možná jí to chvíli potrvá, ale byla si jistá, že zámek zvládne, když bude muset.

Měla na sobě pevné kožené stěvícové a keprové vycházkové šaty, praktické a dostatečně pevné, aby se nerozpadly, kdyby se musela vydat na cestu někde v pustině.

Při té představě jí srdce přestalo bít, jako by jí chtělo vyletět z hrudi. „Máš v tom košíku něco k jídlu?“ zeptal se muž naproti ní.

Ach, bože, Collette! Kdoví, co by udělali s jejím koťátkem? Charlotte je nemohla nechat nahlédnout do košíku. „Ne, právě jsem šla pro nějaké věci.“

Muž se znovu opřel o ošoupané polštáře a ona odolala nutkání vydechnout úlevou.

Její únosci byli slušně oblečení, tak nějak průměrně, ale nemluví tak, jak by člověk očekával. Měli na sobě jezdecké kalhoty ke kolenům a místo nákrčníků šátky. Alespoň však nesmrděli a nevypadali příliš špinavě. Naštěstí, protože její žaludek stále ještě nebyl ve formě. Stačilo málo, aby se jí udělalo špatně.

Kdyby jen věděla, kterým směrem jedou, mohlo by jí to pomoci vymyslet plán útěku.

O několik minut později upoutalo její pozornost velké sídlo na kopci. „Co je to tamhle za budovu?“

Únosce naproti ní zatáhl záclonku. „To není tvoje věc.“

„Drž hubu, Dane. Nemáme se s ní bavit.“ Druhý darebák vedle ní vystrčil bradu dopředu, aby naznačil Danovi, že mu nemá odporovat.

„A co si myslíš, že ta slečinka udělá? Vyskočí a poběží pro pomoc?“ Muž jménem Dan se ušklíbl. „To by musela zmáknout nás oba. Jen jsem to zatáhnul, aby nikdo neviděl dovnitř.“

Charlotte měla pocit, že jí hoří tváře, jako by cítila pohled toho ničemy, co seděl vedle ní, ale neodvážila se na něj podívat.

„Máme své rozkazy,“ řekl muž vedle ní. „Nepotřebuju, abys nás dostal do maléru.“

Dan pokrčil rameny a palčivý pocit zmizel.

Netušila, jak dlouho už jedou, ale určitě brzy zastaví, aby vyměnili koně. Možná by pak mohla najít někoho, kdo by jí pomohl. Zajímalo ji, jak se daří jejímu kotěti, ale neodvažovala se do košíku nakouknout. Ti dva darebáci by si toho určitě všimli, pak by našli pistoli i její kočku.

Kočár se opět ponořil do ticha. Danovi se zavřela víčka, ale pochybovala, že by druhý muž byl tak bezstarostný. V nejhorším

případě by mohla vyskočit z kočáru. Provoz konečně polevil a pohybovali se rychlejším, vyrovnanějším tempem.

O něco později ucítila na botě Danovu nohu. Posunula se, aby mu udělala víc místa, ale noha ji následovala.

Najednou vyjekl, a když se na něj kradmo podívala, držel se za koleno. Ten druhý muž ho musel kopnout. „Proč jsi to udělal?“

„Nech tu slečinku na pokoji,“ zavrčel ničema vedle ní. „Žádné řeči. Žádné doteky.“

Mělo by se jí ulevit. Někdo ji očividně chtěl nezraněnou a v pořádku. Přesto se nabízela otázka, kdo mohl její únos nařídít? Byla si jistá, že si žádné nepřátele nenadělala. Matt ji hlídal tak pečlivě, že se k ní ani k Louise žádný lovec štěstí ani nepřiblížil.

Neznatelně se zachvěla. Tenhle směr úvah jí k útěku nepomůže. Jen by to odvedlo její pozornost. A možná by ji to vyděsilo ještě víc, než už byla.

Kočí zatroubil a kočár začal zpomalovat. Museli být u mýtné brány. Ale než si stačila rozmyslet, co udělá, opět zrychlili. No teda! Příště bude muset být pohotovější. O chvíli později si všimla vzorce zrychlování a následného zpomalování, ale nebylo to kvůli mýtu. Kočí musí koně šetřit, aby je nemusel střídat.

„Musím jít s pískem,“ řekl Dan nevrle. „Divím se, že nefňuká, že si potřebuje ulevit. Musela se strachy počůrat.“ Zasmál se vlastnímu vtipu.

Muž vedle ní zabručel.

No, kdyby chtěli někde zastavit, možná by mohla najít pomoc. Když na to pomyslela, nutkání, aby si ulevila, bylo natolik silné, že měla problém, aby ho potlačila. „Ale já potřebuju, a to co nejdřív.“

„Burte, můžeš zastavit tady. Já slečinku pohlídám.“ Dan se na ni zahleděl a Charlotte se z toho zvedl žaludek.

„Už jsme skoro u hostince,“ řekl Burt. „Jestli řekneš jediné slovo nebo se pokusíš někoho přimět, aby ti pomohl, milostslečinko, svážu tě a dostaneš roubík. Rozumíš?“

Charlotte přikývla. Poslední, co chtěla, bylo, aby ji někdo jakkoliv omezoval.

O několik minut později kočár zastavil.

„Dohlédni na koně,“ štěkl Burt a Dan seskočil rychle jako králík. Kolem něj prošel podomek a sklopil schůdky. Chlapec jí pomohl vystoupit, ale Burt ji hned chytil za loket a vedl ji do hostince.

„Pane,“ řekl hostinský a spěchal k nim. „Jak vám mohu pomoci?“

„Já jsem Smith. Máte pro nás pokoje?“

„Ach, ano. Ano, mám.“ Hostinský vrhl nesouhlasný pohled na Charlotte. „Tudy.“

To nevypadalo dobře. Hostinskému nejspíš někdo navykládal nějakou povedenou historku, stejně jako páru, který držel její kamarádku Dotty. Dva dny před svatbou byla Dotty, nyní už markýza z Mertonu, unesena mužem, který chtěl zabránit její svatbě s Mertonem. Byla odvezena do domu v Richmondu a správci byli informováni, že je to neposlušná dcerka, která utekla z domu. Jen s velkou dávkou štěstí Matt a Merton zjistili, kde se nachází, a vyrazili jí na pomoc. Než tam dojeli, Dotty už našla způsob, jak utéct.

Jen kdyby Matt nebyl mimo město. Jenže byl, stejně jako Dotty a Merton. Charlotte ani nevěděla, jestli někdo viděl její únos. Pokud ne, zbývala by jí jediná možnost. Musela by prostě najít způsob, jak se zachránit sama.

„Mylorde, mylorde!“ Constantine, markýz z Kenilworthu, pohlédl na rozrušeného muže v černém, který běžel ulicí a mával na něj.

Dobry bože! Byl to Thorton, majordomus jeho přítele hraběte z Worthingtonu. Co se to k čertu děje?

Con zajel k chodníku, zpomalil koně a zastavil svůj faeton.

„Mylorde.“ Sluha třesoucí se rukou ukázal na černý kočár, který projížděl ulicí. „Musíte jet za nimi. Unesli lady Charlotte.“

„Lady Charlotte?“ Přísahal by, že Worthingtonova žena se jmenuje Grace.

„Sestru lady Worthingtonové.“

„Kde je Worthington?“ Někde poblíž, zadoufal Con.

„Jeho lordstvo je s lady Grace na pár dní mimo město.“ Komorník se ustaraně podíval za kočárem. „Pospěšte si, prosím, mylord. Musíte ji zachránit.“

Rozhlédl se kolem, ale z nějakého důvodu nebyl na náměstí nikdo, koho by znal.

Zatraceně!

Takhle si dnešní odpoledne nepředstavoval.

„Řekněte mi všechno, co víte, a já zatím otočím kočár.“ Čím dříve se Con o tenhle problém postará, tím rychleji se bude moci vrátit ke svým záležitostem... a ke své milence.

„Lady Charlotte přecházela přes náměstí od Stanwood House, kde žijí sourozenci jeho lordstva a lady Grace, do Worthington House, když ji popadli dva ničemové. Hodili ji do kočáru a odjeli.“ Majordomus si třel ruce.

„Neměla s sebou služebnou nebo lokaje?“ Nedokázal si představit, že by se Worthington ke své svěřenkyni choval tak nedbale.

„Lokaj se je pokusil zastavit, ale už bylo pozdě.“ Majordomus se zamračil, jako by se stále snažil přijít na to, jak se to stalo, že se mu nepodařilo dámu ochránit. „Po lady Worthingtonové...“ Vrásky kolem jeho úst se prohloubily. „Chci tím říct, že prvních pár týdnů po svatbě jeho lordstva jsme byli ostražitější, ale děti chodí sem a tam tak často, že nás nenapadlo...“ Majordomus vytáhl kapesník a otřel si čelo. „Nebyl důvod se domnívat, že by jí nebo ostatním hrozilo nebezpečí.“

Con se chtěl zeptat, kolik je v rodině vlastně dětí, že Worthington potřebuje dva městské domy, ale tato otázka bude muset počkat na později.

„Je možné, že utekla?“ Jakkoli to bylo skandální, úprk do Gretna

Green nebyl až tak neobvyklý. I když se do něj zpravidla nezapojovali najatí ničemové.

Conova jediná naděje, že půjde o snadný úkol, zemřela rychlou smrtí, když sluhovi ztuhly rysy. Rozhodně na něj nebyl hezký pohled. Není divu, že Worthington chtěl, aby se Thorton více usmíval.

„To vskutku ne, mylorde.“ Majordomovy rty se sotva pohnuly. „Urozená slečna by nikdy své rodině neudělala takovou ostudu.“ Muž se podíval ulicí za kočárem. „Prosím, pospěšte si, mylorde. Ujíždějí.“

Con zatnul zuby. „Otočím koně, jak nejrychleji to půjde.“ Jaká škoda. To znamenalo, že někdo hodlá Worthingtonovi nebo jeho rodině ublížit. Také by to mohl být pokus o kompromitaci dámy, aby byla nucena se provdat. „Informujte lorda Worthingtona, že jsem se ji vydal zachránit.“ Con se ušklíbl. K čertu! Zněl jako nějaká postava z románů, které tak ráda četla jeho sestra. „Nebo ještě lépe, řekněte mu, že mám situaci pod kontrolou.“

„Ano, mylorde. Možná byste také měl vědět, že Jemmy, jeden z mladších sluhů, vyskočil na zadní stupátko kočáru.“

Jak moc je asi mladý? přemýšlel Con. To je vlastně jedno. Doufal, že mu chlapec pomůže. Pokud ne, bude muset zachraňovat bezmocnou dámu a stejně neužitečného kluka.

Čert to vem.

Sněmovna lordů dnes nezasedala. Neměl žádný skutečný důvod být venku. Měl prostě zůstat u Aimée doma. Nebýt dopisu ohledně problému na jeho hlavním panství – který stále ještě nebyl vyřešen –, zůstal by tam a nemusel se teď hnát za nějakou nanicovatou a nudnou holkou.

Sice to byla sestra jeho přítele, ještě ale nepotkal mladou dámu, která by nebyla příšerně nudná. A tahle bude s největší pravděpodobností ještě navíc hysterická.

Con se zamračil. Co komu udělal, že si vykoledoval takovou patálii? Staral se o své statky a závislé osoby, byl aktivním členem Sněmovny lordů a miloval svou matku i ostatní členy rodiny, přes-

tože stále odolával jejich naléhání, aby se oženil. Měl ještě spoustu času, než bude muset vlézt do chomoutu. Jeho život byl přesně takový, jaký si přál.

Až doteď.

Měl nepříjemný pocit, jako by mu po krku lezli mravenci. *To je bída. Teď ale není čas na fantazírování.*

Když tu holku zachrání, Worthington mu bude dlužit laskavost a všechno bude v pořádku. S trochou štěstí by se mohl vrátit včas na večeri s krásnou Aimée a pak s ní jít do divadla. Nevinné panny ho vůbec nezajímaly. Ani se mu nelíbilo být v jejich blízkosti. Jenže nemohl odmítnout pomoc příteli.

Zahleděl se do dálky a viděl, že kočár je stále ještě na dohled. „Brzy vám ji přivezu zpátky.“

Pobídl koně, aby se rozjeli. Spřežení bylo naštěstí svěží a připravené na trochu pohybu.

O několik minut později už Con rozeznával detaily vozu, který sledoval. Nebyl tak velký, nejspíš to kdysi býval městský kočár. Chlapec – postava na zadním stupátku byla určitě dítě, malé dítě – měl dostatečně širokou plošinu, na které mohl stát. Byla tam i držadla a nikde žádné zadní okno. Kočár zřejmě patřil někomu, kdo se sice staral o pohodlí svých sluhů, ale nepřál si je mít na očích, ani aby oni viděli jeho. A to se Conovi hodilo. Kdokoli měl únos dámy na starosti – sakra, jak říkal ten sluha, že se jmenuje? Lady Charlotte, to bylo ono –, zatím nevěděl, že po nich Con jde, a později bude příliš pozdě na to, aby mu ti ničemové unikli.

Ještě lepší by bylo, kdyby se mu podařilo ukrást jim dámu, až kočár zastaví kvůli výměně koní nebo odpočinku. Za těchto okolností bylo mnohem lepší se skrývat než oznámit svůj titul a udělat scénu. Nikomu by to nepomohlo, a ještě by tím zničil dívčinu pověst.

Zkontroloval své koně a držel se dostatečně vzadu, aby splynul s ostatním provozem, ale ne tak daleko, aby byla šance, že je v odpoledním provozu ztratí. Kdyby si vzal pistoli a kdyby tam nenapo-

čítal už tři mizery, mohl by se pokusit dostat před kočár a zastavit ho. Ale byl tu příliš velký provoz a on si nepřál zemřít.

Vzal otěže do jedné ruky, vytáhl kapesní hodinky a podíval se na ciferník. K čertu s tím vším. Byly skoro čtyři hodiny. To má za to, že ráno lenošil.

Nicméně pokud by mu osud přál, mohl by mladou dámu vrátit včas na to, aby stihl dokončit své záležitosti a večer navštívit divadlo.

O hodinu později se Con smířil s tím, že přijde nejen o večeri, ale i o divadlo. Kočár projel jižním okrajem Londýna do hrabství Surrey a mířil k pobřeží. To tedy nebylo dobré znamení.

KAPITOLA DRUHÁ

Na dvůr hostince *U Zajíce a ohaře* vjel Con těsně v patách kočáru s Worthingtonovou sestrou. Seskočil z faetonu, došel k zadní části kočáru a popadl malého Jemmyho dřív, než ho kdokoli zahlédl.

„Hej!“ Kluk se kroutil a snažil se mu utéct. „Co to děláte?“

Chlapci nemohlo být víc než pět nebo šest let. Jak se mohlo stát, že zůstal bez dozoru?

Než stačil Jemmy začít křičet a přitáhnout k nim nežádoucí pozornost, Con se sklonil a zašeptal chlapci do ucha: „Worthingtonův majordomus mě poslal na pomoc.“

„Přijel jste pomoci lady Charlotte?“ zeptal se chlapec.

Con naklonil hlavu. „Ano, je to tak. Jsem lord Kenilworth, přítel tvého pána.“

Kluk se na něj zadíval pohledem, který by slušel někomu mnohem staršímu. Con si byl jistý, že tak podezřívavě si ho nikdo neprohlížel od chvíle, kdy ho přistihli, jak kradе matčině kuchařce celý koláč, a navíc se snaží zapírat.

Nakonec se na Jemmyho tváři objevil souhlasný výraz a on přikývl. „Jak tuhle fušku provedeme?“

Con vzhlédl a uviděl, jak velký hromotluk žene dámu do hostince. „Chci, abys předstíral, že jsi můj čeledín. Rozumíš?“

Jemmyho bystré oči se zúžily. „Jak to pomůže mojí paní, aby se odsud dostala v pořádku a v jednom kuse?“

Nebyl hloupý. Conovi šlo v první řadě o to, aby dostal dítě do bezpečí, ale teď bude muset nejdřív vymyslet nějaký plán, až pak se postará o Jemmyho. „Pomůžeš podkonímu s mými koňmi. Zároveň

dohlédni na toho černovlasého muže, který vešel do stájí. Je to jeden z těch lumpů, kteří unesli tvoji paní. A já zatím ze sebe udělám toho nejnabubřelejšího lorda, jakého jsi kdy viděl. Jediné, co musíš udělat, je spřátelit se s personálem hostince. Vymysli si jakoukoli historku, ale zjisti, ve kterém pokoji je lady Charlotte a jestli je sama.“

Jemmy se pohupoval ze špiček na paty, začal se usmívat a vypadal zase jako malé dítě. „Pak ji zachráníme?“

„Pak jí řekneš, že *já* ji zachráním.“ Když se kluk zamračil, Con zvedl ruku, aby zastavil hrozící hádku. „Pošlu tě zpátky do Worthington House, abys informoval ostatní, kde se lady Charlotte nachází a že bude v bezpečí. Nejdřív ji však musíš najít a říct jí, že jsem tady. Budu používat jméno lord Braxton.“ Pokud by ho po útěku lady Charlotte ti bídáci chtěli vypátrat, půjdou aspoň po špatném muži. Velká škoda, že Con nemůže jednoduše vejít dovnitř a odvést ji, ale v sázce je její pověst, a on se navíc bude muset vypořádat s lumpy, kteří ji unesli.

Hostinec se nacházel ve vesnici stranou od hlavních placených cest, ale ne o moc. Mohl jen doufat, že se tam neobjeví sám Braxton ani nikdo, kdo by ho znal. Con ještě jednou pohlédl na hostinec. Nevypadal jako místo, kam by často zavítali příslušníci smetánky, ale člověk nikdy neví.

Zdálo se, že Jemmy Conovy příkazy zvažuje, místo aby poslechl. *Hrůza!* Choval se některý z Worthingtonových sluhů tak, jak by měl?

„Udělám to.“ Rázně přikývl.

„Dobře.“ Ne že by měl chlapec na výběr. „Najmu ti koně, na kterém pojedíš zpátky do Londýna.“

Chlapec sklopil oči a pomalu zavrtěl hlavou sem a tam. „To nepůjde.“

„Jak to myslíš, že to nepůjde?“ Con zvedl obočí a věnoval chlapci pohled, který by ve většině lidí vyvolal strach. „Samozřejmě že to půjde.“

„Nepůjde, ne že bych nechtěl. Neumím ještě jezdit na koni.“

U všech dasů. Přejel si rukou po tváři. „Zjistí, jestli tudy projíždí dostavník nebo pošta.“

Na Jemmyho tváři se objevil úsměv. „Ještě nikdy jsem nejel veřejným kočárem.“

„Doufám, že si to užiješ.“ A nezpůsobí příliš mnoho problémů. „Pospěš si. Ti koně se musí vyhřebelcovat a ustájit. Nemůžou čekat, až skončí s koňmi z toho druhého kočáru.“ Con začal odcházet, pak se otočil. „Víš, jak se to dělá?“

„V péči o koně jsem fakt dobřej. S ježděním je to zatím horší.“

Proč má Worthington proboha čeledína, který neumí jezdit na koni, to Con nechápal. Na druhou stranu také nedávalo smysl, proč je u něj zaměstnáno dítě. Připadal si jako v blázinci.

Vyčkával a zkoumavě si prohlížel budovu zvenčí. Hostinec byl starý nejméně dvě stě let. Stejně jako u mnoha jiných starších staveb nebyla okna příliš velká. Malý člověk by jimi mohl vylézt. Ale to bylo tak všechno, co se dalo dělat. Fasádu hostince nezdobila žádná vhodná mříž ani popínavý břechťan.

Jeden z podomků vyšel ven a po rozhovoru s Jemmym odvedl koně do stájí. Koutkem oka Con zahlédl, jak Jemmy běží k zadní části budovy. Nemělo by mu trvat příliš dlouho, než zjistí, kde ta dáma je.

O několik okamžiků později Con zrychlil krok, prohlížel si okolí, jako by něco hledal, vrazil do hostince a zařval: „Hostinský, hned teď potřebuju hostinského.“ Zvedl hlas a pokračoval vyšším, podrážděnějším tónem. „Copak nevíte, kdo jsem?“

Přiběhl muž, který vypadal tak na dvacet let, a odvázal si zástěru upevněnou kolem pasu. „Můj táta se hned vrátí. Jak vám mohu pomoci, pane?“

Con na muže namířil ukazovák. „Vaše lordstvo – ne pane, ale vaše lordstvo. Jsem lord Braxton. Můj komorník měl přijet už před více než hodinou, ale nikde tu nevidím svůj cestovní kočár. Jeho rozka-

zy zněly, že mi má zamluvit ložnici a soukromý salon, stejně jako ubytování pro něj a mé čeledíny a lokaje.“

„Ne-ne, mylord. Jediní hosté, které máme, jsou a-a... další hosté, kteří právě dorazili.“

Hostinský a jeho zaměstnanci tedy věděli, že o lady Charlotte nemají mluvit. To bylo zajímavé. Byli také zapojeni do únosu?

Con vypnul hrud' a zafuněl. „Chceš mi říct, že nemáš připravené žádné pokoje?“

Přišel hostinský a odstrčil mladšího muže z cesty. „Mylorde.“ Hostinský se hluboce uklonil. „Samozřejmě máme k dispozici velký pokoj a soukromý salonek.“

Con nechal hostinského, aby ho několik minut konejšil a obskakoval, než s ubytováním souhlasil. „Faktem však zůstává, že můj komorník se ztratil. Budu muset poslat svého čeledína zpátky do Londýna. Jezdí tudy poštovní kočár?“

„Jistě, mylord.“ Hostinský se znovu uklonil. „Měl by tu být za dvě hodiny.“

Zaměstnal muže diskuzí o maličkostech, kterých si obvykle nevšímal.

Poté, co uplynula dostatečně dlouhá doba na to, aby Jemmy našel lady Charlotte a promluvil si s ní, Con řekl tónem člověka, kterému se nelze zavděčit: „To by stačilo. Už jsem tu čekal dost dlouho. Přeji si, abyste mě doprovodili do mého pokoje.“

Hostinský se znovu uklonil. „Prosím, následujte mě, mylord.“

Vydal se za hostinským a doufal, že dal Jemmymu dost času, aby dámu našel. Con si přál být co nejdříve na cestě zpátky do Londýna.

Charlotte dostala teplou vodu na umytí a slib, že brzy dorazí večere. Když se však pokusila navázat hovor se služebnou, která vodu přinesla a řekla jí, co bude k jídlu, dívka pevně sevřela rty.

Povzdechla si. „Chápu to tak, že se mnou nesmíš mluvit víc, než je nutné.“

Služebná přikývla. Z téhle strany zřejmě žádná pomoc nepříjde.

Do háje. Doufala, že se dozví aspoň nějaké informace o hostinci a o tom, kde přesně a jak daleko od Londýna se nachází. No a taky by neškodilo získat pomoc při útěku.

Když dívka odešla, Charlotte vyhlédla z otevřených oken. Možná by se některým z nich protáhla, ale nezdálo se, že by se dalo slézt dolů. Kromě toho byl její pokoj na straně do ulice, odkud by ji mohl někdo zahlédnout. Kdyby jen věděla, kde jsou ti dva darebáci, kteří ji unesli. Byla si jistá, že dokáže odemknout zámek na dveřích a propíchnout se nepozorovaně dolů. Jenže co kdyby na ně někde naražila? Byla přesvědčená, že ten hrubián splní svou hrozbu a sváže ji.

Ve vesnici přece musí být někdo, u koho by mohla najít pomoc.

Charlotte znovu vykoukla z okna. Nedaleko se tyčila kostelní věž. Možná farář? Duchovní by jistě souhlasil, že jí pomůže, a nezradil by její důvěru. Koneckonců nechtěla, aby se kdokoli dozvěděl, že byla unesena. Kdyby někdo zjistil, co se stalo, zničilo by jí to pověst, přestože nic z toho nebyla její chyba.

Na druhou stranu nechtěla nikoho dalšího vystavit nebezpečí. A stále tu byla otázka, kdo ji vlastně unesl.

Z košíku se ozvalo škrábání.

Než udělá cokoli jiného, musí se postarat o Collette.

Charlotte otevřela víko košíku a kotě vyskočilo.

Zvedla toho chudáčka a drbala ho pod bradou, dokud kotě nezačalo vrnět. „Já vím, zlatíčko. Tohle nebyl zrovna nejlepší den.“ Šla do prostoru za zástěnou a našla tam nočník, jenže bez víka. Nakonec ho našla v rohu. „Budeme muset zkusit něco nového.“ Doma se sestrou Louisou naučily koťata používat prkénko položené nad nočníkem. Tohle bude složitější, ale víko mělo alespoň kožené panty, takže se dalo z poloviny překloupit přes druhou polovinu, což kočce poskytovalo určitou stabilitu. „Tak jdeme na to.“

Naštěstí byla Collette příliš šťastná, že si může konečně ulevit, nebo byla mnohem lepší cestovatelka, než si Charlotte myslela, protože nic nenamítala a spořádaně vykonala svou potřebu.

Právě položila kotě na zem, když někdo zaškrábal na dveře. Proboha, tak brzo to snad nemůže být zase ta služebná. Musela by Collette schovat.

Sotva kotě zvedla, zašeptal z druhé strany dveří dětský hlásek: „Mylady, to jsem já, Jemmy.“

Jemmy? Znamená to snad, že je s ním i nějaký další sluha? Je zachráněna?

Charlotte se vrhla ke dveřím. „Jemmy, co tady děláš?“

„Vzpomněl jsem si, jak jste mi pomohla, a když jsem uviděl ty muže, skočil jsem na zadní stupátko kočáru, abych vám mohl pomoci.“

Zachránila ho před jednou ze zločineckých organizací, která cvičila malé děti ke kapesním krádežím a k dalším věcem.

Do očí se jí draly slzy vděčnosti. „Přišel s tebou někdo z lokajů nebo čeledínů?“

„Ne, mylady. Jen já. Nikdo z nich nebyl dost rychlý.“ To bylo řečeno s větší než malou pýchou.

„Velmi dobře.“ Dovolili mu účastnit se výuky spolu s jejím mladším bratrem a sestrami a vedl si skvěle. Zajímalo by ji, co dělal venku sám. To ale muselo počkat na později. V tuto chvíli byla Charlotte ráda, že slyší jeho hlas, ale teď bude muset najít způsob, jak je oba bezpečně dostat domů. „Jemmy, nesmíš se nechat chytit.“

„Nenechám, mylady. Přišel jsem vám říct, že je tu přítel jeho lordstva. Chystá se vás zachránit. Řekl hostinskému, že je lord Braxton, a zdržel ho, abych měl čas vás najít. Posílá mě zpátky do Londýna v kočáře.“ Jeho tlumený hlas zněl vzrušeně. „Nebude to úžasné dobrodružství?“

„To bude.“ Charlotte si opřela hlavu o dveře a pomalu z ní vyprchávala úzkost.

Díky bohu, že za ní *někdo* přišel. Téměř vyprskla smíchy.

A díky bohu to není skutečný lord Braxton. Ten člověk byl největší drbna v Londýně. Ani ne za hodinu po jejich návratu by se o jejím neštěstí dozvěděla celá smetánka a ona by byla zničená.

Přesto to byl geniální nápad a Jemmy bude v bezpečí. „Jaký má ten pán plán?“

„Nevím přesně...“ V tu chvíli prolomil relativní ticho hostince teatrálně vysoký aristokratický hlas. „To bude zřejmě on. Říkal, že se chystá působit nafoukaně.“

Až se vrátí domů, bude s ním muset ještě trochu zapracovat na jeho vyjadřování.

„Děkuji, že jsi za mnou přišel. Prosím, vyříd mu, že mám plán, jak se dostat ze svého pokoje, a že kdyby byl tak laskav a čekal se svým dopravním prostředkem...“ Zamračila se. Netušila, kdy hostinec ztichne a ona bude mít jakousi jistotu, že její únosci spí. „No... měl by poznat, kdy to bude bezpečné.“

„Někdo přichází. Musím zmizet.“

Za několik okamžiků se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.

„Jestli nechceš, aby se té služce něco stalo a ty sama abys neskončila svázaná a s roubíkem v puse, tak už se s ní nepokoušej mluvit,“ zavrčel Burt z chodby.

No to je *brůza*. Ta holka to musela říct hostinskému. Rozhodně nechtěla nést odpovědnost za to, že by se služebné něco stalo. „Slibuji, že už to neudělám.“

„To si piš, že ne.“

Charlotte se opřela zády o dveře, a když se vzdaloval chodbou, naslouchala dunění jeho kroků na holé dřevěné podlaze.

Hlasitý aristokratický hlas se vytratil.

Bylo dobře, že ten pán poslal Jemmyho zpět do města. Samozřejmě by byla radši, kdyby mohla jet s ním. Počkat, říkal, že ten pán má kočár. S trochou štěstí by mohla být do rána doma. Nechtěla ani pomyslet na to, co by se stalo, kdyby se do té doby nevrátila. Mnohem raději by ale jela dostavníkem.

Vzhledem k tomu, že její nejstarší sestra, nyní hraběnka z Worthingtonu, odjela s manželem na několik dní pryč a lord Harrington, jediný muž, který se jí momentálně dvořil, byl na návštěvě u svého otce, zrušila raději Charlotte všechny své závazky, jelikož nechtěla obtěžovat sestřenku Jane, aby jí dělala garde. Bylo tedy možné, že si její nepřítomnosti nikdo nevšimne. No, a pokud by si toho někdo všiml – ušklíbla se –, tenhle problém bude řešit, až nastane. Jistě by spolu s rodinou dokázala vymyslet nějakou věrohodnou historku.

O něco později se ozval klapot koňských kopyt a hlas kočího svolávajícího cestující. Dostavník dorazil. Modlila se, aby v něm Jemmy seděl, až bude odjíždět.

Lehla si na malou postel a kotě přitiskla k sobě. Měla by si co nejvíce odpočinout a připravit se na celonoční cestu, neškodilo by zdřímnout si před večeří.

Nemívala lehký spánek, ale obvykle když někdo zaklepal nebo zavolal její jméno, okamžitě se probudila. To nejspíš pramenilo z toho, že byla druhá nejstarší v početné rodině.

Než však stačila usnout, na chodbě se ozvaly rázné kroky a dveře poblíž jejích se otevřely. „Tady jste, mylorde. Čeká na vás voda. Večeře bude hotová za půl hodiny.“

Nastalo krátké ticho a pak se pán zeptal: „Jste si naprosto jistý, že je to váš *nejlepší* pokoj?“

Charlotte potlačila chichotání. Ať už se za lorda Braxtona vydával kdokoli, musel ho dobře znát.

„Je mi líto, mylorde, ale tohle je to nejlepší, co vám mohu nabídnout.“

Následoval hlasitý povzdech. „Doufám, že prostřená tabule bude na lepší úrovni než tato špeluňka.“

Musela si zakrýt ústa rukou, aby zadržela smích. Ten ubohý muž by měl být rád, pokud mu nikdo neplivne do jídla.

Při pomýšlení na jídlo jí zakručelo v břiše. Naštěstí se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř vešla služebná s večeří. Jídlo vypadalo lá-

kavě a bylo ho dost. Charlotte snědla polévku a zeleninu, ale o maso, rybu a sýr se rozdělila s Collette.

Když se s koťátkem dosyta najedly, zabalila Charlotte zbylý chléb, sýr a maso, aby měla zásoby na cestu do Londýna.

Podívala se z okna a uviděla několik mužů kráčejících po ulici směrem k hostinci. Bude asi trvat ještě nějakou dobu, než se hostinský a jeho zaměstnanci uloží ke spánku.

KAPITOLA TŘETÍ

O hodinu později přišla do Charlottina pokoje služebná v doprovodu Burta pro nádobí od večere.

Dívka tiše sklízela ze stolu a Burt pohlédl na Charlotte. „Vrátí se později, aby ti pomohla s převlékáním.“ Podal jí velkou bavlněnou košili. „Paní domácí ti půjčila něco na spaní.“

„Děkuji.“ Charlotte málem zasténala. Pokud by se jí naskytla příležitost k útěku, právě tyhle šaty si nedokáže bez pomoci obléknout. Jestli je bude nucena sundat, bude se muset vydat na útěk v noční košili. To ale nejde. „Prosím, vyřídte jí mé poděkování.“

„Je tady jeden votrapa, kterýho nechceš potkat, pokud máš něco v hlavě,“ řekl Burt. „Tak ať tě nenapadne volat o pomoc. Nerad bych, aby se mu něco stalo.“

„Děkuji za varování.“ Držela oči skromně sklopené a snažila se toho ničemu přesvědčit, že jí on a jeho komplic nahnali strach.

Podržel služebné dveře, pak je zavřel a zamkl. Jakmile uslyšela, že sestupují ze schodů, vytáhla si z vlasů dvě vlásenky.

Spánek bude muset počkat. Bylo načase procvičit si odemykání dveří. Přitáhla si ke dveřím židli, posadila se a začala vlásenky zasouvat do zámku. O patnáct minut později byla celá zpocená a po tváři jí stékaly kapky z čela. Přes oči jí spadla zvlhlá kadeř a ona se jí snažila odfouknout.

Pokaždé, když čekala, že uslyší cvaknutí otevírajícího se zámku, jí vlásenka sklouzla. „K čertu s tím vším.“ Vstala a protáhla se. „Tímhle tempem se mi to nikdy nepodaří otevřít.“

„Mylady?“ zašeptal někdo za dveřmi.

Díky bohu! Tak kultivovaný hlas musel patřit tomu pánovi, o kterém jí Jemmy vyprávěl. Nikdo jiný kromě personálu hostince a jejích únosců nevěděl, že je tady. „Ano?“

„Chtěl jsem vám říct, že váš čeledín je v poštovním voze jedoucím do Londýna. Dal jsem mu pokyn, aby si najal drožku na cestu do Mayfair, a dal jsem mu potřebné peníze.“ Teď, když se nesnažil chovat jako lord Braxton, měl hluboký a téměř melodický hlas. Kdo by to mohl být? Charlotte si byla téměř jistá, že ho nikdy nepotkala. Ten hlas by si pamatovala.

„Moc vám děkuji.“ Odhrnula si z tváře další vlhké kadeře. „Měla jsem takový strach, že ho chytí a zraní. Ti ničemové, kteří mě unesli, jsou nebezpeční.“

„Ublížili vám nějak?“ V jeho tónu slyšela naléhavost, která tam předtím nebyla.

„Mám jen pár modřin na zápěstí. To je všechno. Snažila jsem seodemknout zámek, ale nejde mi to. Máte nějaký nápad, jak mě dostat z téhle místnosti?“ Modlila se, aby je nikdo neslyšel. Nechtěla, aby byl ten pán zajat nebo zraněn. I kdyby měl pistoli, měli by k dispozici jen dva výstřely.

„Ne,“ odpověděl stroze. „Bohužel.“ Charlotte složila tvář do dlaní. Jestli ani jeden z nich nedokáže přijít na způsob, jak ty dveře otevřít, jak má utéct? „*Podarilo* se mi snížit počet darebáků o jednoho.“ Zněl trochu jistěji než předtím. „Ten černovlasý je příliš opilý na to, aby se postavil na nohy.“

To byla dobrá zpráva. „Skvělé. A co ten druhý?“

„Dole není. Přichází vždycky se služkou?“

„Ne.“ Když se nad tím zamyslela, bylo to trochu zvláštní. „Přišel jen jednou, aby jí pomohl odnést zbytky od večeře. Předtím mě varoval, že jestli se s ní pokusím mluvit, tak se jí něco stane, ale to říkal přes dveře.“

Pán si odkašlal. „Pochybuj, že se té mladé ženě něco stane. Domnívám se, že většina zdejšího personálu je s hostinským spřažena.

A hostinský těm darebákům pomáhá.“ Další důvod, proč se ztišit. „Vrátí se k vám ještě dnes večer?“

„Ano, vlastně by tu měla být co nevidět.“ Charlotte se narovнала. Nechtěla služku ohrozit, ale musí nějak utéct.

„Nebojte se. Něco vymyslím,“ řekl sebevědomě pán. Krátce nato se dveře na druhé straně chodby otevřely a zavřely.

Vrátila se do ložnice a okamžitě ji něco napadlo. Otevřela koš, vytáhla pistoli a ujistila se, že je vše v pořádku. Pak si znovu lehla s kotátkem schouleným vedle sebe a čekala.

Con se zamyšleně díval na dveře, za nimiž byla lady Charlotte uvězněna, a přemýšlel, jak ji z toho pokoje ksakru dostane. Napadlo ho, že jí řekne, aby roztrhala prostěradla, svázala je k sobě, k něčemu je připevnila a vylezla oknem. Jenže ona nejspíš v životě nelezla po ničem jiném než po schodech. Existovala také reálná možnost, že by ji ten druhý darebák mohl zahlédnout, pokud byl jeho pokoj na stejné straně budovy jako její.

Naštěstí nebyla tím typem mladé dámy, jaký očekával. Ani její hlas nepřipomínal dívku právě uváděnou do společnosti. Zněl dospěleji než na sedmnáct nebo osmnáct let. Pokud si pamatoval, Worthington říkal, že je to její první sezona – určitě nebyla starší.

Alespoň nevypadala na to, že by se chystala v panice omdlít. Málem se rozesmál, když mu řekla, že se snaží odemknout zámek. Nikdy by nečekal, že bude tak vynalézavá a inteligentní.

Con přemýšlel, jestli má typické tmavé viversovské vlasy a modré oči jako Worthington.

Ne že by na tom záleželo. Nehledal ženu. Se svou milenkou Aimée měl výborné vztahy. Měl ji rád a považoval ji za přítelkyni. Občas měl pocit, že ho Aimée miluje, přesto věděla, kde je její místo, a nikdy mu neudělala scénu, na rozdíl od milenek, které měl před ní.

To byl ten problém se ženami. Příliš snadno se zamilovaly. Proto se přestal stýkat s vdovami a vdanými ženami. Když o tom tak přemýšlel, doufal, že lady Charlotte bude mít dost rozumu na to, aby se do něj nezamilovala.

Con doufal, že Aimée není příliš rozladěná tím, že ji dnes večer nevzal do divadla. Bude jí muset koupit nějakou drobnost, aby jí to vynahradil.

Uslyšel zvuk těžkých bot, nejspíš ten druhý padouch kráčel chodbou a zastavil se u dveří lady Charlotte. To vrátilo jeho pozornost k hlavnímu problému: jak ji dostat z pokoje?

Pravděpodobně by toho bídáka, který zbyl, dokázal přemoci, ale vzhledem k tomu, že hostinský byl s darebáky jedna ruka, mohli by Cona ztlouct a uvěznit, nemluvě o skandálu, který by vyvolalo, kdyby tu lady Charlotte našli ve společnosti takových lotrů.

Dobře si prohlédl místo, kam se ukládaly klíče, ale pochyboval, že je tam i ten od jejího pokoje. Ten chlap by musel být velmi nedbalý, kdyby ženu zamkl a klíč nechal na místě, kde by ho mohl kdokoli najít.

Z pokoje lady Charlotte se nic neozývalo a brzy uslyšel, že muž kráčí chodbou do svého pokoje. Škoda, že ten darebák nemá takovou slabost pro gin jako jeho společník.

Con se pro sebe usmál. Jemmy odvedl skvělou práci, když se postaral, aby měl červovlasý muž dostatek prostředků na to, aby se opil jako prase.

Zbýval ještě problém, jak zapráhnout koně do jeho faetonu, aby pak s lady Charlotte mohli urychleně odjet. Bylo pravděpodobné, že to bude muset udělat sám a být přitom velmi potichu, aby nikoho, kdo spí ve stájích, nevzbudil.

Přejel si rukou přes tvář. Proboha, do čeho se to zapletl?

Celá věc by byla mnohem jednodušší, kdyby byla na útěku. Mohl by se okamžitě vrátit do Londýna. Nebyla to jeho věc, kdo s kým utekl. Přesto tu neviděl žádný ze znaků útěku nebo únosu

kvůli sňatku. Ale problém byl v tom, že nevěděl, jak vlastně takový útěk vypadá.

Jediné, čím si byl jistý, bylo, že musí zachránit lady Charlotte a vrátit ji její rodině dřív, než se roznesou zprávy o únosu a její pověst bude zničena.

Nejdřív ji však musel dostat z té zatracené místnosti.

„Mylady?“ Charlotte vytřeštila oči.

Nepamatovala si, že by usnula, ale muselo se jí to stát. V pokoji byla tma až na jedinou svíčku, kterou nechala hořet, a v hostinci bylo ticho. „Vstupte.“

Zámek cvakl a do komnaty vešla služebná. „Přišla jsem vám pomoci se svlékáním.“

„Děkuji.“ Charlotte si protřela oči a vřele se usmála. „Bez pomoci si nejsem schopná ty šaty svléknout.“

Odmlčela se a nasadila žalostný výraz. „Nepředpokládám, že bys mi mohla přinést chléb a sýr? Večere byla výborná, ale já mám pořád hrozný hlad, a když budu mít hlad, nebudu moct spát.“

„Asi ano,“ řekla dívka neochotně. „Půjdu se zeptat mámy.“

Chvilí poté, co služebná odešla, se neznámý pán vrátil ke dveřím a zašeptal: „Mylady, mám nápad.“

„Stejně jako já.“ Čekala, jestli si vyslechne její plán. Někteří pánové – napadl ji lord Harrington, muž, který se jí dvořil – by něco takového neudělali.

„Dámy mají přednost.“ Jeho hlas byl sytý a výrazný, téměř viděla gesta jeho rukou. Bylo to od něj tak milé.

„Mám pistoli. Namířím na ni a vy ji svázete. Musíme jí také dát roubík.“

„To je mnohem elegantnější než můj nápad.“ Slyšela, jak sebou trhl. „Myslím, že se vrací.“

Charlotte vzala pistoli z nočního stolku a položila Collette zpátky do košíku. „Zůstaň tady, zlatíčko. Za chvíli odjíždíme a já nebudu mít čas lézt pro tebe pod postel.“

Když se dveře otevřely, Charlotte schovala zbraň do záhybů sukně. „Máma byla v posteli, tak jsem vám něco přinesla. Nepředpokládám, že by vás váš manžel a slečna Betsy chtěli nechat vyhladovět.“

Charlotte se chystala znovu poděkovat, ale pak ji zarazilo, co dívka řekla, a v ústech jí vyschlo. *Manžel?* Polila ji hrůza. Bylo to mnohem, mnohem horší, než si představovala.

Z úst jí vyšel jen chraptivý šepot a volnou rukou svírala židli, aby se jí nepodlomila kolena. „Slečna Betsy?“

„Váš manžel ji najal, aby vás našla,“ řekla dívka, zatímco na stůl prostírala chléb, sýr a ovoce. „Maminka s tatínkem nesouhlasí s tím, aby manželky utíkaly, a tak jí pomáhají.“

Charlotte se pokusila polknout, ale přes stažené hrdlo nedokázala dostat žádnou vlhkost. „Ona... ona... pátrá jen po manželkách?“

„Teď mě nikdo neslyší, takže vám to můžu říct,“ pronesla dívka a rozložila stříbro. „Děti se ztrácejí a mladé dámy někdy utíkají. Ona se stará o to, aby se všechny vrátily domů.“

Domů, k čertu.

Charlotte se začala trást ruka a pevněji sevřela pistoli. Spíš do nevěstince.

Musí se odsud dostat a varovat rodinu a Dotty, že slečna Betsy přešla od drogování manželek vojáků nasazených v zámoří a jejich nucení k prostituci na mnohem širší okruh obětí.

Charlotte se přinutila usmát. Dokud byla dívka upovídaná, mohla by od ní získat co nejvíc informací. „Jak dlouho už dělá tenhle typ práce?“

„To nevím. Pomáháme jí asi dva měsíce, myslím. Vy jste čtvrtá nebo pátá.“

Charlotte si přísahala, že nějak najde způsob, jak zachránit ženy a děti, které ta potvora unesla. „Nevíš, kam je odtud odvádí?“

Dívčiny oči se rozšířily. „K jejich rodinám. Kam jinam?“

Vskutku, kam jinam. Na tuhle bitvu teď nebyl čas. Jakmile se dostane domů, může se pokusit bývalou madam zastavit.

Když služebná položila na postel velkou bavlněnou noční košili, kterou Charlotte nechala viset na židli, namířila na dívku pistolí. „Je mi to strašně líto, ale musím tě požádat, aby ses posadila na tu židli.“ Dívka otevřela ústa. „Prosím, nekřič. Jestli budu muset, zastřelím tě.“

Ne že by si myslela, že by dokázala služebnou zabít, ale musela jí pohrozit.

Dívka několikrát přikývla a pak se posadila na židli.

„Dobře, jdu právě včas.“ Pán, který s ní mluvil přes dveře, vešel do místnosti. Měl na sobě svrchník a klobouk stažený tak, aby mu stínil obličej.

I kdyby v místnosti nesvítila jen ta jedna svíčka, bylo by těžké si ho prohlédnout. Jediné, co dokázala rozeznat, bylo, že je vysoký a přinejmenším stejně široký v ramenou jako její švagr. A také že má hranatou bradu s dolíčkem. Přemýšlela, jaké má asi oči a jestli je tak hezký, jak si představuje.

Bušení v její hrudi zesílilo. Tohle opravdu *nebyl* vhodný čas na takové úvahy.

Rychle služce svázal ruce a nohy. „Mohu něco navrhnout?“

Charlotte zamrkala a vrátila se do reality. „Samozřejmě.“

Koutky rtů se mu zvedly. „V tomhle křesle může dělat velký hluk. Navrhují, abychom ji přivázali k posteli.“

„Dobře.“ Pomohla mu dívku přemístit a připoutat ji k malé posteli.

Když bylo vše hotovo, Charlotte si nasadila klobouk a zavázala stuhy, pak posbírala jídlo do ubrousku a uložila do košíku.

„Omlouvám se,“ řekla dívce. „Ale nechci jít tam, kam by mě vzala slečna Betsy. Navzdory tomu, čemu možná věříš, ona není dobrý člověk.“ Upevnila dívce roubík kolem úst. „Tohle mě také mrzí.“

Pán sklouzl ostrým pohledem na Charlotte, ale nic neřekl. Vzala si klíče a zamkla za nimi dveře. „Je váš kočár připraven?“

„Ano, to je důvod, proč jsem se trochu opozdil. Šel jsem do stájí a zapřáhl koně.“ Nabídl jí rámě a zašeptal: „Mylady?“

Zavěsila se do něj a tiše sešli po schodech dolů a ven na dvůr. Pár krásných koní byl zapřažen do velmi elegantního faetonu.

„Jsou krásní,“ řekla co nejtíšeji. Srdce jí přitom bušilo tak silně, až si myslela, že jí vyletí z hrudi. Tímhle tempem by dostala infarkt dřív, než jí bude dvacet.

„Pojďte, musíme si pospíšet. Máme jen pár hodin, než se rozední. Rád bych vás do té doby dostal zpátky domů.“

„Kolik je hodin?“ Neobtěžovala se podívat na hodinky, než opusťili pokoj, a i když svítil měsíc, byla teď příliš velká tma, než aby na ně viděla. Přesto ještě nemohlo být po půlnoci.

„Skoro dvě hodiny.“ Ach, bože. Musela spát mnohem déle, než si myslela. „Proč ale za mnou přišla tak pozdě?“

„Pracovala v hostinci. Jejich poslední zákazník odešel asi před půl hodinou.“

„Tak to dává smysl.“ Přemýšlela, co by si asi služebná a její rodiče pomysleli, kdyby věděli, co ve skutečnosti slečna Betsy dělá s lidmi, které unáší. Možná měla té dívce říct všechno, co věděla, ale kdyby hostinská slečnu Betsy konfrontovala, jen by změnila místo, kam své zajatce vodila. Jakmile Charlotte dorazí domů, musí napsat Dotty.

Nastoupili do kočáru, ozvalo se tiché cvaknutí a rozjeli se. Několik následujících minut Charlotte běhal mráz po zádech ze strachu, že někdo v hostinci zjistí, že utekli, a vydá se je hledat. Přála si, aby jeli rychleji, ale věděla, že musejí dělat co nejmenší hluk, pokud chtějí uniknout.

Konečně muž pobídl koně do klusu a ona se trochu uvolnila.

Ani jeden z nich nepromluvil, ne proto, že by si neměli co říct, ale kvůli tomu, že v noci se zvuk lépe nese. Charlotte přemýšlela, jak